

Arrest

nr. 347 082 van 22 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*) van 13 mei 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2026 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat hij op 10 oktober 2024 en op 12 februari 2026 reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Frankrijk.

Op 23 april 2026 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 24 april 2026 richten de Belgische overheden een terugnameverzoek aan de Franse overheden, die op 7 mei 2026 instemmen met dit verzoek op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening.

De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie neemt op 13 mei 2026 een besluit tot overdracht van verzoeker aan Frankrijk. Dit is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [F.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.

Betrokkene wordt vastgehouden te CAR om de overdracht aan Frankrijk uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [F. A.], verder de betrokkene die staatsburger van Afghanistan verklaarde te zijn, diende op 16.04.2026 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde een foto van een identiteitskaart met referentie [...] voor. Tijdens het gehoor verklaarde de betrokkene nooit in het bezit van een paspoort te zijn geweest en dat hij zijn originele Afghaanse identiteitskaart (taskara) in Afghanistan had achtergelaten.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk op 10.10.2024 en op 12.02.2026.

Op 23.04.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij (religieus) gehuwd te zijn. Zij echtgenote verblijft momenteel in Afghanistan. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan in juli 2022 verliet. Hij reisde naar Iran, waar hij ongeveer een maand verbleef. Vervolgens reisde hij naar Turkije. Na anderhalf jaar reisde de betrokkene in 2023 het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Hij reisde onmiddellijk via Albanië naar Bosnië. Na een week reisde hij via Kroatië, Slovenië en Italië naar Frankrijk. De betrokkene verklaarde dat hij in oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk indiende. Hij stelde dat dit verzoek werd afgewezen. De betrokkene verklaarde dat hij in februari 2026 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk indiende. Hij stelde dat dit verzoek werd afgewezen. Op 16.04.2026 reisde de betrokkene naar eigen zeggen naar België.

Op 27.04.2026 werden de Franse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 07.05.2026 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Franse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs – Charles-de-Gaulle.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Frankrijk toekomt.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Frankrijk kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico

op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat de mensen er vriendelijk zijn en hij ziek is en in België hulp kreeg. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er geen opvang meer kreeg en dus op straat moest slapen. Hij stelde dat hij ziek is en onder een brug moest slapen. De betrokkene verklaarde dat het er niet veilig was omdat er gevaarlijke mensen op straat rondhingen en hij werd aangevallen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Frankrijk een negatieve beslissing kreeg, merken we op dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht aan Frankrijk, zijnde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de mensen in België vriendelijk zijn, merken we allereerst op dat Frankrijk, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM.

Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij ziek is en in België hulp kreeg, merken we op dat het AIDArapport (cf. infra) stelt dat toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 134). Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen nog gedurende zes maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.

Verder stellen we vast dat Artikel 3 van het EVRM het recht niet waarborgt om op het grondgebied van een land te blijven louter om de reden dat dat land betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst (of de verantwoordelijke lidstaat), en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een verzoeker beïnvloedt, niet volstaat om een schending

van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Frankrijk geen opvang meer kreeg en dus op straat moest slapen, dat hij ziek is en onder een brug moest slapen, dat het er niet veilig was omdat er gevaarlijke mensen op straat rondhingen en hij werd aangevallen, merken we op dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in Frankrijk werd afgewezen. We wensen hieromtrent dan ook op te merken dat in Frankrijk net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigt en wel als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

De Franse instanties stemden op 07.05.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak

weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Frankrijk ingediend verzoek.

De instemming van de Franse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

In het rapport over internationale bescherming in Frankrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, Kenza Othmani en Sébastien Charre, "Asylum Information Database - Country Report - : France – 2024 Update", laatste update op 11.06.2025, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://asylumineurope.org/reports/country/france/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 75).

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra ("The only nuance is that asylum seekers under the Dublin procedure do not have access to reception centres for asylum seekers (CADA).", pagina 114). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ook in 2024 bleef het moeilijk om in sommige regio's iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat, ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren ("...despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation.", pagina 122).

In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 130), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levenstandaard te bieden ("It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants", pagina 123). Daarenboven wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("Many reception centres have been organised so as to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 123).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele

tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers vrijheid van beweging hebben (pagina 169) en toegang tot de arbeidsmarkt (pagina 172), tot het onderwijssysteem (pagina 173), tot het sociale bijstandssysteem (pagina 174) en tot het gezondheidssysteem (pagina 174).

Het AIDA-rapport meldt dat er in de praktijk tolken beschikbaar zijn tijdens het interview (pagina 51). Er wordt verduidelijkt dat de verzoeker kan vragen om een tok van een bepaald geslacht (pagina 51). We erkennen dat er zich moeilijkheden kunnen voordoen op het gebied van vertolking, maar op basis van de beschikbare informatie kan onzes inziens niet worden geconcludeerd dat daarom van een overdracht dient te worden afgezien.

Wat rechtsbijstand betreft, wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet dwingt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (pagina 62). We erkennen dat in het kader van wijzigingen van de wet inzake internationale bescherming in 2018 veranderingen zijn ingevoerd wat betreft het aanvragen en het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand. Zo dient een aanvraag voor het bekomen van kosteloze bijstand binnen de 15 dagen na ontvangst van de beslissing tot weigering te worden ingediend en niet langer op eender welk ogenblik binnen de termijn van een maand om een beroep in te dienen ("The 2018 asylum reform removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal, therefore shortening the time limit to benefit from legal aid.", pagina 63). Deze wetswijziging legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij een huiduitgroeiing had aan de binnenkant van zijn bovenbeen dat lijkt op een puistje of een cyste, maar dat daarover nog geen medische diagnose is gesteld. Tijdens het gehoor stelde hij dat hij pijn heeft aan zijn benen wanneer het koud is (als gevolg van een val in het verleden), dat hij maagproblemen had en erg veel stress en een depressie heeft. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 134). Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk (pagina 135). Sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren (pagina 134). Personen die nog in afwachting zijn van een ziekteverzekering en die dringend gezondheidszorg nodig hebben, kunnen echter terecht bij de All-Day Healthcare Centers (PASS) in het dichtstbijzijnde openbare ziekenhuis, wat ook van toepassing is op asielzoekers in de versnelde en in de Dublinprocedure ("Individuals with low income and who are still awaiting health insurance and needing healthcare quickly can turn to the All-Day Healthcare Centres (PASS) at their nearest public hospital. This is therefore also a possibility for asylum seekers under the accelerated and Dublin procedures.", pagina 134). Verder vermeldt het rapport dat er in de detentiecentra en transitzones voor alle personen, inclusief asielzoekers, toegang is tot gezondheidszorg, en aldus de mogelijkheid om een medische keuring aan te vragen en om een arts te consulteren ("Health care systems are available in detention centre and transit zones, for all people in these places (including asylum seekers). It is thus possible to ask for a medical examination and to see a doctor. Access is effective in practice.", pagina 136).

Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen nog gedurende zes maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidssysteem voor personen

zonder recht op wettelijk verblijf ("Persons who have no right to remain on the territory, including rejected asylum seekers, benefit from the PUMA for six months after the end of validity of the asylum claim certification. Before 2020, the time period was one year. After this period, State Medical Aid (AME) enables them to receive free treatments in hospitals as well as in any doctors' offices", pagina 134).

De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (pagina 135).

Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Franse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughervingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Frankrijk en gelet op de voormelde bepalingen, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarnaast doet de Raad overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 4, 35 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 3, lid 2, 17 en 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening, van de artikelen 39/82 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het verbod op *“direct en indirect refoulement”* en van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. In zoverre verzoeker nog wijst op het *“voorzichtigheidsbeginsel”* en *“de verplichting tot individueel onderzoek”* toont hij niet aan dat dit een andere draagwijdte heeft dan het ingeroepen zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een eerder theoretische betoog verstrekt verzoeker de volgende toelichting bij zijn middel:

“Eerste onderdeel — Gebrek aan individueel onderzoek en stereotiepe motivering

De bestreden beslissing is onvoldoende geïndividualiseerd en berust op een stereotiepe motivering. De verwerende partij behandelt verzoeker alsof het om een gewone Dublinoverdracht naar Frankrijk gaat, waarbij de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming nog op normale wijze zou onderzoeken. Dit miskent echter de kern van het dossier.

In casu wordt verzoeker niet overgedragen aan Frankrijk in het kader van een eerste of nog hangende asielprocedure. Hij wordt teruggenomen op grond van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-verordening, nadat zijn verzoeken in Frankrijk reeds werden afgewezen. De bestreden beslissing vermeldt zelf: “Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk op 10.10.2024 en op 12.02.2026.” (bestreden beslissing, p. 1)

Zij vermeldt eveneens: “De betrokkene verklaarde dat hij in oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk indiende. Hij stelde dat dit verzoek werd afgewezen. De betrokkene verklaarde dat hij in februari 2026 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk indiende. Hij stelde dat dit verzoek werd afgewezen.” (bestreden beslissing, p. 1)

Ten slotte blijkt uit de bestreden beslissing dat de Franse autoriteiten de terugname aanvaardden op de specifieke grondslag van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-verordening: “Op 27.04.2026 werden de Franse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 07.05.2026 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Franse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs – Charles-de-Gaulle.” ((bestreden beslissing, p. 1)

Deze elementen hadden de verwerende partij ertoe moeten brengen een concreet en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de daadwerkelijke situatie waarin verzoeker bij terugkeer naar Frankrijk zou terechtkomen.

Artikel 18, lid 1, d), is immers niet neutraal. Deze bepaling betreft de terugname van een persoon wiens verzoek om internationale bescherming reeds werd afgewezen. De situatie van verzoeker verschilt dus fundamenteel van die van een Dublin-terugkeerder die nog een eerste lopende procedure heeft in de verantwoordelijke lidstaat.

De verwerende partij kon zich bijgevolg niet beperken tot algemene overwegingen over Frankrijk als lidstaat van de Europese Unie, als partij bij het EVRM en als staat die in abstracto over een asielpprocedure en opvangsysteem beschikt. Zij diende concreet te onderzoeken of verzoeker, gelet op zijn eerdere negatieve procedures in Frankrijk, nog daadwerkelijk toegang zou hebben tot een effectief onderzoek van zijn actuele risico's, tot opvang, tot begeleiding, tot medische en psychologische zorg en tot bescherming tegen verwijdering naar Afghanistan.

Dit onderzoek ontbreekt.

Het AIDA-rapport bevestigt nochtans dat de situatie van Dublin-terugkeerders die reeds een definitieve negatieve beslissing kregen bijzonder is. Het rapport vermeldt dat, wanneer de asielaanvraag reeds een definitieve negatieve beslissing van de CNDA heeft gekregen, de asielzoeker slechts een heronderzoek bij OFPRA kan vragen "only if they possess new evidence" (AIDA, Country Report France – 2024 Update, June 2025, p. 75 van het rapport).

Hetzelfde rapport benadrukt dat de ondersteuning van Dublin-terugkeerders in Frankrijk problematisch blijft: "Support and assistance to Dublin returnees remains complicated" (AIDA, Country Report France – 2024 Update, June 2025, p. 75 van het rapport). Het preciseert dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de luchthaven een *sauf-conduit* krijgen met vermelding van de bevoegde prefectuur, die ver van Parijs kan liggen, en dat zij deze prefectuur zelf moeten bereiken omdat geen officiële dienst hen opvangt of begeleidt.

De relevantie hiervan is evident. De bestreden beslissing vermeldt zelf dat de Franse autoriteiten vragen om verzoeker over te dragen via de luchthaven van Parijs–Charles-deGaulle. Toch bevat de bestreden beslissing geen concreet onderzoek naar wat verzoeker bij aankomst op die luchthaven daadwerkelijk te wachten staat: welke prefectuur bevoegd zal zijn, of hij daar zelfstandig kan geraken, of hij onmiddellijk geregistreerd zal worden, of hij opvang zal krijgen, en of hij in staat zal zijn om binnen de vereiste termijnen een nieuw verzoek nuttig te onderbouwen.

Ook de EUAA-factsheet over Dublin-transfers naar Frankrijk bevestigt dat een volgend verzoek aan bijzonder korte termijnen onderworpen is. Zij vermeldt dat een verzoeker die een *subsequent application* wil indienen zich tot de GUDA moet wenden en dat "the applicant has eight days after the registration to lodge his/her application to the OFPRA", waarna OFPRA binnen acht dagen een *preliminair* onderzoek voert (EUAA, Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to France, 17 April 2023, p. 7).

De bestreden beslissing onderzoekt op geen enkel ogenblik hoe verzoeker, gelet op zijn concrete situatie, in staat zal zijn om binnen zulke korte termijnen een nieuw, nuttig en onderbouwd verzoek in te dienen.

Nochtans kende de verwerende partij meerdere elementen die dit onderzoek noodzakelijk maakten. Vooreerst wist zij dat verzoeker reeds tweemaal in Frankrijk werd afgewezen. Vervolgens wist zij dat hij zich verzette tegen een overdracht naar Frankrijk omdat hij daar geen opvang meer kreeg en op straat belandde. De bestreden beslissing neemt zijn verklaringen zelf op: "Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er geen opvang meer kreeg en dus op straat moest slapen. Hij stelde dat hij ziek is en onder een brug moest slapen. De betrokkene verklaarde dat het er niet veilig was omdat er gevaarlijke mensen op straat rondhingen en hij werd aangevallen." (bestreden beslissing, p. 3)

Deze verklaringen werden niet ernstig onderzocht. De verwerende partij heeft niet nagegaan of de door verzoeker beschreven ervaring overeenstemt met de objectieve informatie over Dublin-terugkeerders in Frankrijk. Zij heeft evenmin onderzocht of verzoeker, gelet op zijn eerdere ervaring van dakloosheid en onveiligheid, bij een nieuwe overdracht opnieuw het risico loopt zonder opvang of begeleiding te blijven.

Daarnaast beschikte de verwerende partij over medische elementen die een nog nauwkeuriger onderzoek vereisten. Uit het medisch dossier blijkt dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is, slecht slaapt, veel piekert, om psychologische hulp vroeg, als dringend voor psychologische opvolging werd genoteerd en een proefbehandeling met Mirtazapine 15 mg kreeg.

Het medisch dossier vermeldt onder meer: "Psy

- geeft aan inderdaad een psycholoog te willen spreken
- slaapt niet goed
- geeft aan dat hij veel piekert, en veel gedachten heeft die hem wakker houden
- ik geef aan dat ik hem op de lijst van de psycholoog plaats en zij hem zal uitnodigen voor een gesprek - hij gaat akkoord" (medische dossier van verzoeker, p. 3)

Op 29 april 2026 wordt de urgentie van deze psychologische nood bevestigd: "Mr dit être fort stressé et demande à voir un psychologue cette semaine car il n'arrive pas à dormir des nuits complètes et rumine ++++. Mr est fort insistant mais ne présente pas des idées noires. Intake faite avec un traducteur en Dari. Donné sédistress, mis demande rdv psy en urgence et mis rdv 8/5 Dr F. pour voir si traitement adapté ?" (medische dossier van verzoeker, p. 4)

Op 8 mei 2026 vermeldt het medisch dossier nog: "Beaucoup de stress. Principalement cogite la nuit par rapport au trajet depuis Afghanistan. Vivrait seul ? PAs d'idées noires. A reçu un coup de couteau au niveau de la cuisse droite : douleur cicatrice. Recherche clinique : Essais Mirtazapine 15 mg le soir." (medische dossier van verzoeker, p. 7)

Deze elementen tonen aan dat verzoeker niet alleen juridisch in een bijzondere Dublinsituatie verkeert, maar ook medisch en psychologisch kwetsbaar is. De bestreden beslissing had dus moeten nagaan of verzoeker bij aankomst in Frankrijk daadwerkelijk toegang zou hebben tot opvang, stabiliteit, psycho-logische opvolging, medicatie en begeleiding bij het eventueel indienen van een volgend verzoek.

In plaats daarvan beperkt de bestreden beslissing zich tot een algemene redenering. Zij stelt in essentie dat Frankrijk een lidstaat is die internationale verplichtingen moet naleven, dat er geen systematische tekortkomingen zouden zijn die elke overdracht verhinderen, en dat verzoeker geen voldoende ernstige elementen zou hebben aangebracht om een overdracht uit te sluiten.

Dat is onvoldoende.

Een individuele motivering vereist niet enkel dat de administratie de elementen uit het dossier vermeldt. Zij moet deze elementen ook werkelijk beoordelen en er de passende juridische gevolgen uit trekken. In casu worden de twee Franse afwijzingen, artikel 18(1)d, de verklaring over dakloosheid in Frankrijk, de geplande aankomst op Charles-deGaulle, de psychologische kwetsbaarheid en de nood aan zorg niet samengelezen. Zij worden niet onderzocht als cumulatief risico.

De verwerende partij heeft niet onderzocht:

1. of verzoeker in Frankrijk nog toegang zal hebben tot een daadwerkelijk en nuttig heronderzoek van zijn actuele vrees;
2. of hij binnen de korte termijnen voor een volgend verzoek effectief nieuwe elementen zal kunnen voorleggen;
3. of hij bij aankomst op Charles-de-Gaulle zal worden begeleid naar de bevoegde prefectuur;
4. of hij onmiddellijk toegang zal hebben tot SPADA / GUDA;
5. of hij opvang zal krijgen ondanks zijn procedurele situatie als reeds afgewezen verzoeker;
6. of zijn psychologische kwetsbaarheid tijdig zal worden geïdentificeerd;
7. of zijn behandeling met Mirtazapine zal worden voortgezet;
8. of hij, zonder opvang en stabiliteit, praktisch in staat zal zijn zijn rechten in Frankrijk uit te oefenen;
9. of er een risico bestaat dat hij, na een nieuwe weigering, zonder effectief en schorsend onderzoek naar Afghanistan wordt verwijderd.

Door deze concrete vragen niet te onderzoeken, heeft de verwerende partij haar beslissing niet op zorgvuldige wijze voorbereid.

De tekortkoming is des te ernstiger omdat de bestreden beslissing zelf de elementen bevat die het risico aantonen. Zij vermeldt de eerdere Franse verzoeken, de beweerde afwijzingen, de toepassing van artikel 18(1)d, de overdracht via Charles-de-Gaulle, de verklaring dat verzoeker in Frankrijk geen opvang meer kreeg en onder een brug moest slapen, en zijn medische kwetsbaarheid. Toch blijft de motivering steken in algemene beschouwingen over het Franse systeem.

Een dergelijke motivering is stereotiep. Zij beantwoordt niet aan de concrete situatie van verzoeker, die niet kan worden herleid tot een gewone Dublin-overdracht naar Frankrijk. Verzoeker is een Afghaanse Tadzjiek, afkomstig uit Mahi Gir, die reeds tweemaal in Frankrijk werd afgewezen, die verklaart daar zonder opvang op straat en onder een brug te hebben geslapen, die ziek was en werd aangevallen, en die thans psychologisch kwetsbaar is en medicatie krijgt.

In deze omstandigheden kon de verwerende partij niet zonder meer besluiten dat de overdracht naar Frankrijk verenigbaar is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest. Zij moest een concreet, volledig en rigoureuus onderzoek voeren naar de werkelijke gevolgen van de overdracht voor deze verzoeker. Dat onderzoek ontbreekt.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 3, lid 2, gelezen in samenhang met artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-verordening.

[...]

Tweede onderdeel — Schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest: risico op indirect refoulement naar Afghanistan

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing hem blootstelt aan een reëel risico op indirect refoulement naar Afghanistan, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Dit grief bouwt voort op de eerste grief, maar heeft een eigen voorwerp. Het gaat hier niet enkel om een gebrek aan individualisering van de motivering, maar om de concrete vraag of België, vóór de overdracht, daadwerkelijk heeft onderzocht of verzoeker via Frankrijk niet in een verwijderingsketen naar Afghanistan terechtkomt zonder effectief, actueel en schorsend onderzoek van zijn beschermingsnood.

Verzoeker is Afghaans onderdaan van Tadzjiekse origine. Bij gebrek aan andersluidende gegevens wordt [M.G.] in het kader van huidig uiterst dringend beroep beschouwd als de geboorteplaats van verzoeker en de plaats waar hij is opgegroeid.

Deze elementen zijn niet louter administratief. Zij hadden de verwerende partij ertoe moeten brengen om het risico op terugkeer naar Afghanistan concreet te onderzoeken, des te meer daar Frankrijk verzoeker niet terugneemt in het kader van een eerste nog hangende procedure, maar nadat zijn verzoeken reeds negatief werden beoordeeld.

De vraag is dus niet of Frankrijk in abstracto een lidstaat is die gebonden is door het EVRM. De vraag is of deze verzoeker, gelet op zijn Afghaanse nationaliteit, Tadzjiekse origine, herkomst uit [M. G.], Dari-taal, eerdere Franse afwijzingen en psychologische kwetsbaarheid, bij terugkeer naar Frankrijk nog daadwerkelijk beschermd zal zijn tegen verwijdering naar Afghanistan. Het risico op verwijdering vanuit Frankrijk naar Afghanistan is niet louter theoretisch. In een officiële parlementaire vraag heeft het Franse Ministerie van Binnenlandse Zaken bevestigd dat Frankrijk in 2024 effectieve verwijderingen van Afghaanse onderdanen heeft uitgevoerd, waaronder verwijderingen naar Afghanistan zelf. De officiële Franse gegevens vermelden: “615 éloignements de ressortissants afghans” en, voor derde landen, “dont 21 vers l’Afghanistan” (Assemblée nationale, Question écrite n°8561, Immigration afghane en France, réponse du Ministère de l’Intérieur, 2025, p. 1).

Deze vaststelling wordt bovendien bevestigd door de recente Europese context. Le Monde berichtte op 13 mei 2026 dat “des représentants du régime afghan ont été invités à Bruxelles” om de «réadmission» van Afghaanse burgers te bespreken. Het artikel preciseert dat de Europese Commissie op 12 mei 2026 de uitnodiging aankondigde van Taliban-verantwoordelijken voor een technische vergadering over de “réadmission” van Afghaanse burgers in hun land (Philippe Jacqué en Jean-Pierre Stroobants, “L’UE va recevoir des responsables talibans pour pouvoir faciliter l’expulsion d’Afghans”, Le Monde, 13 mei 2026).

Le Monde vermeldt verder dat Europese lidstaten sinds twee jaar hun migratiebeleid hebben verstrengd en proberen expulsies te vergemakkelijken, terwijl vrijwillige of gedwongen terugkeer van Afghaanse onderdanen, veroordeelden of afgewezen asielzoekers, moeilijk blijft wegens het ontbreken van diplomatieke betrekkingen met het Taliban-regime (Philippe Jacqué en Jean-Pierre Stroobants, “L’UE va recevoir des responsables talibans pour pouvoir faciliter l’expulsion d’Afghans”, Le Monde, 13 mei 2026).

Deze informatie toont niet aan dat Frankrijk verzoeker automatisch en onmiddellijk naar Afghanistan zal verwijderen. Zij toont wel aan dat de réadmission van Afghaanse onderdanen opnieuw een concreet operationeel onderwerp is op Europees niveau. Gecombineerd met de officiële Franse cijfers waaruit blijkt dat Frankrijk in 2024 21 Afghaanse onderdanen naar Afghanistan heeft verwijderd, kon de verwerende partij het risico op indirect refoulement niet als louter hypothetisch afdoen.

Deze informatie versterkt het risico in casu. Verzoeker is niet enkel Afghaans; hij is Afghaans van Tadzjiekse origine.

De EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 vermeldt dat personen die worden beschouwd als leden of supporters van het NRF een profiel vormen waarvoor erkenning als vluchteling in beginsel zeer waarschijnlijk is. De guidance vermeldt: “Individuals under this profile would in general have a well-founded fear of persecution” en koppelt dit profiel aan toegeschreven politieke overtuiging (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, May 2024, p. 9 en p. 68).

Dezelfde guidance preciseert dat de aan dit profiel gelinkte vervolgingsdaden bijzonder ernstig zijn, waaronder “collective punishments, torture, execution, arbitrary arrest” (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, May 2024, p. 35).

Specifiek over Tadzjiek stelt EUAA dat de individuele beoordeling moet nagaan of de betrokkene wordt gepercipieerd als verbonden met het NRF. De EUAA preciseert dat “Tajiks from Panjshir and Andarab district (Baghlan province)” bijzonder risico lopen wanneer zij met het NRF worden geassocieerd (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, May 2024, section 3.14.5).

De EUAA vermeldt ook dat de Taliban vergeldingsaanvallen heeft uitgevoerd in gebieden die met verzetsgroepen worden geassocieerd, “mostly in Panjshir Province, but also in the provinces Baghlan, Takhar and in Daykundi” (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, section 3.14.5).

Verzoeker beweert niet dat elke Afghaanse Tadzjiek automatisch internationale bescherming moet krijgen. Hij voert wel aan dat zijn Afghaanse nationaliteit, zijn Tadzjiekse origine, zijn Dari-taal, zijn herkomst uit [M. G.] en zijn traject sinds Afghanistan minstens een concreet onderzoek vereisten vóór België hem overdraagt aan een lidstaat die zijn verzoeken reeds heeft afgewezen.

Hij voert wel aan dat België, vóór een Dublin-overdracht naar Frankrijk, moest onderzoeken of hij daar nog toegang zal hebben tot een effectief en schorsend heronderzoek van zijn actuele risico’s, nu Frankrijk zijn verzoeken reeds heeft afgewezen en nu Frankrijk in de praktijk Afghaanse onderdanen naar Afghanistan heeft verwijderd.

Dat onderzoek is des te noodzakelijker omdat de procedurele positie van verzoeker in Frankrijk bijzonder precair is.

AIDA vermeldt dat wanneer een Dublin-terugkeerder in Frankrijk reeds een definitieve negatieve beslissing kreeg, hij slechts een heronderzoek kan vragen indien hij nieuwe elementen bezit: “only if they possess new evidence” (AIDA, Country Report France – 2024 Update, June 2025, p. 75 van het rapport).

De EUAA-factsheet over Frankrijk bevestigt bovendien dat een volgend verzoek binnen bijzonder korte termijnen moet worden ingediend. Na registratie beschikt de verzoeker over acht dagen om zijn aanvraag bij OFPRA in te dienen: “eight days after the registration” (EUAA, Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to France, 17 April 2023, p. 7).

Deze termijn is in abstracto al kort. In casu is hij nog problematischer omdat verzoeker psychologisch kwetsbaar is, in Frankrijk reeds zonder opvang op straat belandde, en bij aankomst via Paris–Charles-de-Gaulle niet over individuele garanties beschikt inzake opvang, begeleiding of medische continuïteit.

Het risico op indirect refoulement wordt bovendien versterkt door het feit dat een volgend verzoek in Frankrijk niet noodzakelijk een automatisch schorsend effect biedt. AIDA vermeldt voor volgende verzoeken: “No systematic suspensive effect” (AIDA, Country Report France – 2024 Update, June 2025, p. 104 van het rapport).

De EUAA-factsheet over Dublin-transfers naar Frankrijk bevestigt eveneens dat Frankrijk uitzonderingen kent op het recht om op het grondgebied te blijven tijdens het onderzoek van een volgend verzoek, onder meer wanneer een persoon opnieuw een volgend verzoek indient na eerdere definitieve afwijzingen. Zij vermeldt dat “the CESEDA provides for an exception” op het recht om in Frankrijk te blijven tijdens de behandeling van de aanvraag (EUAA, Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to France, 17 April 2023, p. 14).

Hieruit volgt dat de overdracht naar Frankrijk verzoeker niet enkel blootstelt aan praktische moeilijkheden inzake opvang of procedure. Zij kan hem blootstellen aan een keten waarin hij, na eerdere Franse afwijzingen, slechts onder strikte voorwaarden een volgend verzoek kan indienen, binnen korte termijnen, zonder systematisch schorsend effect, en met een concreet gedocumenteerde mogelijkheid van verwijdering van Afghaanse onderdanen vanuit Frankrijk naar Afghanistan.

De verwerende partij had dus minstens concreet moeten onderzoeken:

1. of verzoeker in Frankrijk nog toegang zal hebben tot een werkelijk nieuw onderzoek van zijn actuele vrees;
2. of hij, gelet op zijn kwetsbaarheid en gebrek aan opvanggarantie, praktisch in staat zal zijn nieuwe elementen binnen de korte Franse termijnen aan te voeren;
3. of een eventueel volgend verzoek daadwerkelijk schorsend zal zijn;
4. of zijn Afghaanse nationaliteit, Tadzjiekse origine, Dari-taal en herkomst uit [M. G.] opnieuw ten gronde zullen worden onderzocht;
5. of Frankrijk hem, na een nieuwe negatieve beslissing, kan verwijderen naar Afghanistan zonder dat deze actuele risico's effectief zijn onderzocht.
6. of de actuele Franse praktijk inzake verwijdering van Afghaanse onderdanen, waaronder officiële cijfers van verwijderingen naar Afghanistan in 2024, niet noopte tot bijkomende individuele garanties

De bestreden beslissing bevat hierover geen daadwerkelijk onderzoek.

Zij gaat ervan uit dat Frankrijk als lidstaat van de Europese Unie zijn internationale verplichtingen zal naleven, maar zij onderzoekt niet of verzoeker in zijn concrete procedurele situatie nog effectief beschermd zal zijn tegen verwijdering naar Afghanistan. Dat is onvoldoende in het licht van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest.

Het verbod op refoulement verzet zich niet alleen tegen een rechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst. Het verzet zich ook tegen een overdracht aan een derde staat wanneer de overdragende overheid wist of had moeten weten dat de betrokkene daar het risico loopt vervolgens te worden verwijderd naar een land waar hij een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt.

In casu wist de verwerende partij dat verzoeker Afghaans is, dat hij van Tadzjiekse origine is, dat hij Dari spreekt, dat hij afkomstig is uit [M. G.], dat Frankrijk zijn verzoeken reeds had afgewezen, dat Frankrijk hem terugneemt op grond van artikel 18, lid 1, d), en dat een volgend verzoek in Frankrijk procedureel onzeker is. Zij moest bovendien weten dat Frankrijk in 2024 officieel verwijderingen van Afghaanse onderdanen naar Afghanistan heeft uitgevoerd.

Door niet concreet te onderzoeken of deze overdracht geen risico op indirect refoulement naar Afghanistan meebrengt, heeft de verwerende partij artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op direct en indirect refoulement geschonden.

[...]

Derde grief – Opvang en zorg in Frankrijk: ontbreken van concrete garanties, risico op straatleven en zorgbreuk

De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing haar blootstelt aan een reëel risico op een concrete en onmiddellijke breuk in opvang, stabiliteit, medische opvolging en psychologische begeleiding bij overdracht naar Frankrijk.

Dit derde grief heeft een eigen voorwerp. Het gaat hier niet meer enkel om het gebrek aan individualisering van de motivering, noch enkel om het risico op indirect refoulement naar Afghanistan. Het gaat om de onmiddellijke praktische gevolgen van de overdracht naar Frankrijk voor een verzoeker die reeds in Frankrijk zonder opvang is beland, die thans psychologisch kwetsbaar is, en die medicatie en opvolging nodig heeft.

De bestreden beslissing vermeldt zelf dat verzoeker zich tegen de overdracht naar Frankrijk heeft verzet omdat hij daar reeds in een situatie van materiële ontbering en onveiligheid terecht kwam: "Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er geen opvang meer kreeg en dus op straat moest slapen. Hij stelde dat hij ziek is en onder een brug moest slapen. De betrokkene verklaarde dat het er niet veilig was omdat er gevaarlijke mensen op straat rondhingen en hij werd aangevallen." (bijlage 26quater, p. 3)

Deze verklaringen zijn niet vaag of algemeen. Verzoeker heeft een concrete ervaring beschreven: geen opvang, straatleven, slapen onder een brug, ziekte en geweld. De bestreden beslissing had deze verklaringen moeten toetsen aan de objectieve informatie over Dublin-terugkeerders in Frankrijk, en in het bijzonder aan de situatie van personen die reeds in Frankrijk werden afgewezen en mogelijk enkel via een volgend verzoek opnieuw toegang tot bescherming kunnen proberen te verkrijgen.

De objectieve informatie bevestigt dat de toegang van Dublin-terugkeerders tot procedure, begeleiding en opvang in Frankrijk niet automatisch of onmiddellijk verzekerd is.

Het AIDA-rapport stelt uitdrukkelijk dat "Support and assistance to Dublin returnees remains complicated" (Forum réfugiés / ECRE, Country Report: France – 2024 Update, June 2025, p. 75 van het rapport / p. 74 PDF). Hetzelfde rapport preciseert dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op Paris-Charles-de-Gaulle een sauf-conduit ontvangen met vermelding van de bevoegde prefectuur, dat die prefectuur ver van Parijs kan liggen, en dat zij zich daar zelf naartoe moeten begeven, zonder officiële begeleiding of financiering van hun reis binnen Frankrijk.

Dit element is rechtstreeks relevant, aangezien de bestreden beslissing vermeldt dat de Franse autoriteiten vragen om verzoeker over te dragen via de luchthaven van Parijs- Charles-de-Gaulle. Verzoeker zal dus niet noodzakelijk opgevangen, begeleid of onmiddellijk geregistreerd worden bij aankomst. Hij kan integendeel opnieuw in een situatie terechtkomen waarin hij zichzelf moet verplaatsen naar een bevoegde prefectuur, zonder garantie op opvang, begeleiding of stabiliteit.

AIDA preciseert bovendien dat sommige prefecturen Dublin-terugkeerders niet rechtstreeks registreren maar hen naar de SPADA doorverwijzen, terwijl toegang tot deze platformen zeer moeilijk is en sommige terugkeerders "several weeks" moeten wachten op een afspraak (Forum réfugiés / ECRE, Country Report: France – 2024 Update, June 2025, p. 75 van het rapport).

Deze wachttijd is niet neutraal voor verzoeker. Voor iemand die reeds in Frankrijk op straat belandde, ziek was en onder een brug moest slapen, betekent een wachttijd van meerdere weken vóór toegang tot een SPADA of een effectieve registratie een concreet risico op herhaling van dezelfde situatie.

Wat opvang betreft, vermeldt AIDA dat Dublin-terugkeerders belangrijke obstakels ondervinden bij toegang tot opvangcentra en wijst het rapport op "approximately a 50% gap" in beschikbare plaatsen (ECRE, Country Report: France – 2024 Update, June 2025, p. 75 van het rapport).

Het rapport vermeldt verder dat personen onder Dublinprocedure, met inbegrip van Dublin-terugkeerders, in de praktijk "live on the streets or in squats" wegens het algemene tekort aan opvangplaatsen (ECRE, Country Report: France – 2024 Update, June 2025, p. 125 van het rapport).

Deze objectieve informatie sluit rechtstreeks aan bij de verklaringen van verzoeker. Zijn vrees om opnieuw zonder opvang op straat te belanden is niet louter subjectief. Zij wordt ondersteund door rapporten waaruit blijkt dat Dublin-terugkeerders in Frankrijk effectief geconfronteerd worden met praktische obstakels bij registratie, begeleiding en opvang.

Het risico is nog concreter omdat verzoeker reeds in Frankrijk werd afgewezen. AIDA vermeldt dat de toekenning van opvangvoorwaarden bij volgende verzoeken facultatief is en in de praktijk "almost systematically refused" (ECRE, Country Report: France – 2024 Update, June 2025, p. 104 van het rapport).

De EUAA-factsheet over Dublin-transfers naar Frankrijk bevestigt dit risico. Zij vermeldt dat materiële opvangvoorwaarden "may be totally or partially refused" aan een persoon die een volgend verzoek indient, en dat deze bepalingen kunnen worden toegepast wanneer de eerste asielaanvraag werd afgewezen (EUAA / French Ministry of Interior, Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to France, 17 April 2023, p. 2-3).

De situatie van verzoeker valt precies binnen deze risicocategorie. Frankrijk neemt hem terug op grond van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-verordening, nadat zijn verzoeken reeds werden afgewezen. De verwerende partij mocht dus niet veronderstellen dat verzoeker automatisch opnieuw toegang zou hebben tot opvang en materiële voorwaarden. Zij moest concreet onderzoeken of hij, als reeds afgewezen verzoeker en mogelijke volgende verzoeker, daadwerkelijk opvang zou krijgen bij aankomst.

De medische en psychologische situatie van verzoeker maakte dit onderzoek nog noodzakelijker.

Het medisch dossier vermeldt reeds op 17 april 2026: "Présente une douleur testiculaire et une douleur au niveau de la cuisse droite depuis une semaine. Signale gonflement des veines à ce niveau et des démangeaisons localisées. Aucun événement particulier n'a été rapporté comme déclencheur. Signale également des maux de tête et des nausées après les repas, ainsi qu'une difficulté à marcher." (dossier médical, p. 2)

Dezelfde medische fiche vermeldt uitdrukkelijk: "Souhaiterait parler à un psychologue." (dossier médical, p. 2)

Het medisch dossier bevestigt vervolgens een psychologische kwetsbaarheid die reeds vóór de bestreden beslissing gekend was:

"Psy

- geeft aan inderdaad een psycholoog te willen spreken
- slaapt niet goed
- geeft aan dat hij veel piekert, en veel gedachten heeft die hem wakker houden
- ik geef aan dat ik hem op de lijst van de psycholoog plaats en zij hem zal uitnodigen voor een gesprek - hij gaat akkoord"

(dossier médical, p. 3)

Op 29 april 2026 werd de psychologische nood verder geobjectiveerd: "Mr dit être fort stressé et demande à voir un psychologue cette semaine car il n'arrive pas à dormir des nuits complètes et rumine +++. Mr est fort insistant mais ne présente pas des idées noires. Intake faite avec un traducteur en Dari. Donné sédistress, mis demande rdv psy en urgence et mis rdv 8/5 Dr F. pour voir si traitement adapté ?" (dossier médical, p. 4) Hetzelfde verslag vermeldt bovendien: "Mr a été opéré suite à une blessure de guerre au niveau de la jambe droite. Mr est fermé lors de l'entretien." (dossier médical, p. 4)

Op 8 mei 2026 wordt opnieuw een verband gelegd tussen zijn psychische toestand en zijn traject vanuit Afghanistan, en wordt een behandeling opgestart: "Beaucoup de stress. Principalement cogite la nuit par rapport au trajet depuis Afghanistan. Vivrait seul ? PAs d'idées noires. A reçu un coup de couteau au niveau de la cuisse droite : douleur cicatrice. Recherche clinique : Essais Mirtazapine 15 mg le soir." (dossier médical, p. 7)

Deze elementen tonen dat verzoeker niet enkel een algemene kwetsbaarheid aanvoert. Het gaat om concrete, gedocumenteerde elementen: pijnklachten, moeilijkheden om te stappen, slapeloosheid, stress, voortdurende ruminaties, vraag om psychologische hulp, dringende vraag tot psychologische opvolging, en opstart van Mirtazapine 15 mg.

In die omstandigheden kon de verwerende partij niet volstaan met de algemene redenering dat Frankrijk over een gezondheidszorgsysteem beschikt. De vraag was of deze verzoeker, bij aankomst als Dublin-terugkeerder na eerdere afwijzingen, effectief en onmiddellijk toegang zou hebben tot medische opvolging, psychologische zorg, medicatie en stabiliteit.

De objectieve informatie toont dat dit niet vanzelfsprekend is.

De EUAA-factsheet vermeldt dat volledige toegang tot gezondheidszorg voor meerderjarige asielzoekers in Frankrijk "requires three months" verblijf in Frankrijk (EUAA / French Ministry of Interior, Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to France, 17 April 2023, p. 3 PDF). Zij preciseert dat gedurende deze periode enkel dringende zorg gegarandeerd is.

AIDA bevestigt dit vanuit de praktijk. Het rapport vermeldt dat volwassen asielzoekers gedurende de eerste drie maanden enkel toegang hebben tot urgente gezondheidszorg, en dat zij in die periode geen gratis arts kunnen raadplegen behalve in spoedgevallen in ziekenhuizen. Het rapport preciseert dat deze situatie leidt tot uitstel van behandeling en dat "psychological care is not accessible" tijdens deze periode (Forum réfugiés / ECRE, Country Report: France – 2024 Update, June 2025, p. 135 van het rapport / p. 133 PDF).

AIDA vermeldt verder dat toegang tot geestelijke gezondheidszorg in de praktijk moeilijk blijft door onder meer gebrek aan kennis van rechten, taalbarrières, gebrek aan aanpassing van het zorgsysteem, moeilijke toegang tot het publieke systeem en een ongelijk verdeeld associatief aanbod. Het rapport voegt daaraan toe dat nationale wetgeving geen specifieke garantie biedt voor toegang tot geestelijke gezondheidszorg, en dat toegang in de praktijk moeilijk blijft voor niet-Franstalige patiënten wegens gebrek aan middelen om met tolken te werken (Forum réfugiés / ECRE, Country Report: France – 2024 Update, June 2025, p. 136 van het rapport / p. 134 PDF).

Deze informatie is bijzonder relevant voor verzoeker. Hij vroeg in België om een tolk Dari, en zijn medische intake van 29 april 2026 gebeurde met een Dari-tolk. Hij is dus niet iemand die zonder taalondersteuning eenvoudig toegang kan krijgen tot psychologische opvolging. De toegang tot medische en psychologische zorg in Frankrijk hangt voor hem concreet af van opvang, registratie, domicilie, taalondersteuning, herkenning van kwetsbaarheid en continuïteit van medicatie.

De verwerende partij heeft geen enkele individuele garantie gevraagd over:

- de opvang van verzoeker bij aankomst op Paris-Charles-de-Gaulle;
- de begeleiding naar de bevoegde prefectuur;
- de effectieve toegang tot SPADA en GUDA;
- de mogelijkheid om als reeds afgewezen verzoeker opnieuw materiële opvangvoorwaarden te krijgen;
- de onmiddellijke erkenning van zijn kwetsbaarheid;
- de voortzetting van zijn behandeling met Mirtazapine;
- de toegang tot psychologische opvolging;
- de beschikbaarheid van Dari-tolken voor medische of psychologische opvolging;
- de overdracht van zijn medisch dossier;
- de bescherming tegen straatleven, medische ontregeling en psychologische decompensatie.

Dit gebrek aan garanties is juridisch problematisch.

Volgens het Hof van Justitie in het arrest C.K. e.a. tegen Slovenië kan een Dublinoverdracht, zelfs zonder systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat, slechts plaatsvinden in omstandigheden die uitsluiten dat de overdracht leidt tot een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Wanneer de gezondheidstoestand van de betrokkene ernstige vragen oproept, moeten de autoriteiten alle ernstige twijfel over de impact van de overdracht wegnemen en zo nodig de overdracht opschorten (HvJ, C578/16 PPU,

C.K., H.F. en A.S. tegen Republika Slovenija, 16 februari 2017). In casu heeft de verwerende partij die ernstige twijfel niet weggenomen.

Integendeel, de stukken van het dossier en de objectieve informatie versterken elkaar. Verzoeker verklaarde dat hij in Frankrijk geen opvang had en op straat moest slapen. AIDA bevestigt dat Dublin-terugkeerders in Frankrijk effectieve obstakels ondervinden bij opvang en registratie. Verzoeker heeft psychologische klachten, slapeloosheid, ruminaties en medicatie. AIDA en EUAA bevestigen dat toegang tot volledige zorg en psychologische opvolging voor meerderjarige asielzoekers in Frankrijk niet onmiddellijk gewaarborgd is, en dat de eerste drie maanden problematisch zijn.

Het aangevoerde risico is dus niet speculatief. Het is concreet, actueel en geïndividualiseerd.

De bestreden beslissing had moeten aantonen waarom deze verzoeker, ondanks zijn eerdere straatervaring in Frankrijk, zijn kwetsbaarheid, zijn medicatie, zijn nood aan psychologische opvolging en zijn status als Dublin-terugkeerder na eerdere afwijzingen, toch zonder risico kon worden overgedragen.

Zij doet dat niet.

Zij beperkt zich tot algemene verwijzingen naar het Franse opvang- en zorgsysteem, zonder te motiveren waar verzoeker zal worden opgevangen, hoe hij vanaf Charles-deGaulle zal worden begeleid, binnen welke termijn hij toegang zal hebben tot SPADA/GUDA, hoe zijn kwetsbaarheid zal worden gesignaleerd, hoe zijn medicatie zal worden voortgezet en hoe psychologische opvolging zal worden verzekerd.

Een dergelijke motivering voldoet niet aan artikel 62 van de wet van 15 december 1980, noch aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij miskent ook de zorgvuldigheidsplicht en het vereiste van een daadwerkelijk individueel onderzoek.

Door de overdracht naar Frankrijk te bevelen zonder individuele garanties inzake opvang, medische continuïteit, psychologische opvolging en bescherming tegen straatleven, heeft de verwerende partij artikel 3 EVRM, artikel 4 en artikel 35 van het Handvest, artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, haar motiveringsplicht en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

[...]

Vierde grief – Geen ernstig onderzoek van artikel 17 Dublin III

Zelfs indien Frankrijk in beginsel verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, diende de verwerende partij concreet, ernstig en individueel te onderzoeken of België toepassing moest maken van de discretionaire clause van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening.

Artikel 17, lid 1, bepaalt dat elke lidstaat, in afwijking van de gewone verantwoordelijkheidscriteria, kan beslissen een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen, ook wanneer hij daartoe niet verplicht is. Deze mogelijkheid wordt in het Belgische recht weerspiegeld in artikel 51/5, §2, van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert niet aan dat artikel 17, lid 1, de Belgische Staat automatisch verplicht om elk kwetsbaar dossier zelf te behandelen. Hij voert wel aan dat deze bepaling niet louter formeel mag worden vermeld of afgewezen wanneer het dossier, zoals in casu, een ernstige cumulatie bevat van humanitaire, medische, procedurele en beschermingsgerelateerde elementen.

De EASO-richtsnoeren voor de Dublinprocedure bevestigen dat de bevoegde autoriteit bereid moet zijn om de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, in elke fase van de procedure toe te passen, en dat zij toegang moet hebben tot relevante expertise om de verstrekte documenten en informatie te beoordelen en te verifiëren. Deze richtsnoeren tonen aan dat artikel 17, lid 1, een daadwerkelijke beoordelingsmogelijkheid veronderstelt, in het bijzonder wanneer het dossier elementen bevat die wijzen op kwetsbaarheid of risico.

In casu waren de omstandigheden bijzonder en cumulatief ernstig.

Verzoeker is Afghaans onderdaan, van Tadzjiekse origine, geboren en opgegroeid in [M. G.], en spreekt Dari. Hij diende reeds tweemaal een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in, op 10 oktober 2024 en 12 februari 2026. Beide verzoeken werden volgens zijn verklaringen afgewezen. Frankrijk aanvaardde zijn terugname op grond van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-verordening.

De bestreden beslissing erkent deze elementen uitdrukkelijk. Zij vermeldt dat verzoekers vingerafdrukken in Frankrijk werden genomen naar aanleiding van eerdere verzoeken om internationale bescherming, dat verzoeker verklaarde dat beide verzoeken werden afgewezen, en dat Frankrijk de terugname aanvaardde met toepassing van artikel 18, lid 1, d). De overdracht wordt bovendien voorzien via de luchthaven Paris-Charles-de-Gaulle.

De beslissing neemt eveneens de verklaringen van verzoeker over zijn eerdere verblijf in Frankrijk op. Verzoeker verklaarde dat hij in Frankrijk geen opvang meer kreeg, op straat en onder een brug moest slapen, ziek was, zich onveilig voelde en werd aangevallen. Deze verklaringen waren niet bijkomstig, maar raakten rechtstreeks aan het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Daarbij komt de gedocumenteerde medische en psychologische kwetsbaarheid van verzoeker. Uit het medisch dossier blijkt dat hij aangaf een psycholoog te willen spreken, slecht sloiep, veel piekerde en door aanhoudende gedachten wakker werd gehouden. Op 29 april 2026 werd genoteerd dat verzoeker zeer gestresseerd was, dringend een psycholoog wenste te zien, niet volledig kon slapen en sterk rumineerde. Op 8 mei 2026 werd opnieuw melding gemaakt van veel stress, nachtelijk piekeren over het traject vanuit

Afghanistan, pijn aan een litteken na een messteek aan de rechterdij, en werd Mirtazapine 15 mg voorgeschreven.

In deze omstandigheden kon de verwerende partij niet volstaan met algemene verwijzingen naar het Franse asielsysteem en het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De objectieve informatie bevestigt immers dat Dublin-terugkeerders in Frankrijk niet automatisch effectieve opvang, begeleiding of medische en psychologische continuïteit genieten. Volgens AIDA blijft de ondersteuning van Dublin-terugkeerders complex. Bij aankomst op Paris–Charles-de-Gaulle moeten zij zelf de bevoegde prefectuur bereiken.

Sommige prefecturen verwijzen hen door naar de SPADA, maar de toegang tot SPADA is moeilijk en sommige terugkeerders moeten meerdere weken wachten op een afspraak.

AIDA vermeldt eveneens dat Dublin-terugkeerders belangrijke obstakels ondervinden bij toegang tot opvangcentra, onder meer wegens een tekort van ongeveer 50% aan beschikbare plaatsen. In de praktijk leven vele personen onder Dublinprocedure, inclusief Dublin-terugkeerders, op straat of in kraakpanden. Voor volgende verzoeken is de toekenning van materiële opvangvoorwaarden facultatief en wordt zij in de praktijk bijna systematisch geweigerd.

Ook de EUAA-factsheet bevestigt dat materiële opvangvoorwaarden geheel of gedeeltelijk kunnen worden geweigerd aan personen die een volgend verzoek indienen. Zij vermeldt bovendien dat volledige toegang tot gezondheidszorg voor meerderjarige asielzoekers in Frankrijk pas na drie maanden verblijf mogelijk is.

Deze informatie, gelezen samen met verzoekers persoonlijke verklaringen en zijn medisch dossier, maakte een ernstig onderzoek naar artikel 17, lid 1, des te noodzakelijker.

Toch beperkt de bestreden beslissing zich tot de algemene slotformule: “Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013.” Deze motivering is ontoereikend.

Zij laat niet toe te begrijpen waarom de verwerende partij, ondanks de uitzonderlijke cumulatie van risico's, heeft geoordeeld dat België de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek niet moest opnemen. Het kwam niet aan verzoeker toe om achteraf hypothetische motieven te reconstrueren. Het kwam aan de administratie toe om duidelijk, precies, begrijpelijk en individueel uiteen te zetten waarom de concrete omstandigheden van het dossier geen toepassing van artikel 17, lid 1, rechtvaardigden.

Die concrete omstandigheden waren nochtans bekend: eerdere Franse afwijzingen, terugname onder artikel 18, lid 1, d), gebrek aan opvang in Frankrijk, straatleven, ziekte, aanval, psychologische kwetsbaarheid, medicatie, en het risico op indirect refoulement naar Afghanistan.

De bestreden beslissing is weliswaar lang en bevat talrijke algemene overwegingen over Frankrijk. Maar lengte is geen adequate motivering. Een beslissing kan uitgebreid zijn en toch niet antwoorden op de kern van het individuele risico.

In casu blijkt nergens dat de verwerende partij artikel 17, lid 1, daadwerkelijk heeft onderzocht in het licht van verzoekers persoonlijke situatie.

De loutere vermelding dat er “geen grond” zou zijn voor toepassing van deze bepaling vormt geen werkelijke belangenafweging. Zij confronteert de discretionaire clausule niet met de bijzondere humanitaire, medische en beschermingsgerelateerde elementen van het dossier.

Een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel volstaat evenmin wanneer het dossier zelf en de objectieve informatie wijzen op een risico van straatleven, onderbreking van zorg, moeilijke procedurele toegang en verwijdering naar Afghanistan zonder effectief heronderzoek.

Daarbij bepalen de EASO-richtsnoeren dat de verzoekende lidstaat zich van overdracht moet onthouden wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat de overdracht een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende lidstaat moet de zaak beoordelen op basis van geloofwaardige aanwijzingen dat de verzoeker na overdracht een dergelijk risico loopt.

Dergelijke aanwijzingen waren hier aanwezig: verzoekers verklaringen over straatleven en aanval in Frankrijk, zijn eerdere Franse afwijzingen, zijn terugname op grond van artikel 18, lid 1, d), zijn psychologische kwetsbaarheid, zijn medicatie, en de objectieve informatie over Dublin-terugkeerders en volgende verzoeken in Frankrijk.

De verwerende partij heeft evenwel geen individuele garanties gevraagd en niet concreet gemotiveerd waarom artikel 17, lid 1, ondanks deze elementen niet moest worden toegepast.

Door artikel 17, lid 1, slechts formeel te vermelden en niet daadwerkelijk, concreet en individueel te onderzoeken, schendt de verwerende partij artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening, artikel 51/5, §2, van de wet van 15 december 1980, haar motiveringsplicht, haar zorgvuldigheidsplicht en het vereiste van een individueel onderzoek.”

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De motieven zijn pertinent en draagkrachtig en verschaffen verzoeker prima facie het genoemde inzicht en laten hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker toekomt aan de Franse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Frankrijk naar aanleiding van het indienen van verzoeken om internationale bescherming op 10 oktober 2024 en op 12 februari 2026 en dat Frankrijk op 7 mei 2026 instemde met het terugnameverzoek op grond van voormelde bepaling van de Dublin III-verordening. Er wordt verder uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Frankrijk geen sprake is van een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdend met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Frankrijk. Verweerder onderbouwt zijn besluit op basis van de bevindingen in het gezaghebbende en relevante “*mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” [...], “Country Report: France – 2024 Update”, laatste update op 11.06.2025*” (hierna: het AIDA-rapport), waarvan in de bestreden akte de hyperlink wordt verstrekt.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd dat het bestreden besluit louter stereotiep zou zijn gemotiveerd, nu dit nadrukkelijk ingaat op de concrete elementen die zijn persoonlijke situatie kenmerken en zijn verklaringen tijdens het Dublininterview.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3. Verzoeker voert verder weliswaar de schending aan van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening, zonder dat hij echter concreet de vaststelling betwist dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in beginsel toekomt aan Frankrijk op grond van dit artikel van de Dublin III-verordening en gelet op het terugnameakkoord met Frankrijk van 7 mei 2026.

2.3.4. Verzoeker voert aan dat, ondanks dat Frankrijk in beginsel de verantwoordelijke lidstaat is, zijn overdracht aan dit land in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens hem had België toepassing moeten maken van artikel 3, lid 2 of artikel 17 van de Dublin III-verordening om alsnog de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek op zich te nemen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van deze wettelijke bepalingen.

2.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (bv. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwens-beginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij

derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 219).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn overdracht naar de op grond van de Dublin III-verordening verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (c)).

Zowel wat betreft de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Op verweerder rust de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

2.3.6. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het HvJ bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico

inhoudt dat deze verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 *PPU*).

In het arrest *Jawo* van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het HvJ nog bevestigd dat de tekortkomingen, die hetzij structureel zijn hetzij bepaalde personen raken, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (§§ 91 en 92).

2.3.7. Blijkens het bestreden overdrachtsbesluit heeft verweerder ruim aandacht besteed aan artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest. Meer bepaald blijkt uit de motieven van dit besluit dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Frankrijk heeft onderzocht en een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van voormelde artikelen. Hij heeft daarbij ingezoomd op diverse aspecten die de Franse procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming kenmerken en komt tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Frankrijk voormelde artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen noch op individuele gronden. Hij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview van 23 april 2026 en steunde zich bij zijn beoordeling op het gezaghebbende en relevante AIDA-rapport.

2.3.8. Verzoeker voert evenwel aan dat geen voldoende individueel onderzoek werd gedaan naar de situatie waarin hij zal terechtkomen bij terugkeer naar Frankrijk, dat er een reëel risico is op “*indirect refoulement*” naar Afghanistan en dat concrete (individuele) garanties ontbreken op het vlak van de toegang tot de procedure en het verkrijgen van de nodige opvang, begeleiding en zorg in Frankrijk.

2.3.9. Inzake verzoekers kritiek herinnert de Raad er allereerst aan dat, zoals ook duidelijk kan worden gelezen in de bestreden akte en volgt uit de aangehaalde rechtspraak van het HvJ, de lidstaten in beginsel bij de toepassing van de Dublin III-verordening mogen uitgaan van het wederzijds vertrouwensbeginsel, dat een belangrijk fundament is van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel. Enkel wanneer een lidstaat niet onkundig kan zijn van systematische tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in een andere lidstaat moeten zij afstappen van dit wederzijds vertrouwensbeginsel. Uit de motieven van het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat verweerder, aan de hand van het AIDA-rapport, het bestaan van dergelijke systematische tekortkomingen in Frankrijk is nagegaan, maar niet heeft kunnen vaststellen. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te doen voorkomen, kon verweerder volstaan met deze vaststelling, tenzij specifieke individuele elementen alsnog kunnen wijzen op een risico van onmenselijke of vernederende behandelingen na overdracht.

2.3.10. Verzoeker voert allereerst aan dat niet of onvoldoende rekening is gehouden met het gegeven dat hij al twee verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk indiende, die telkens werden afgewezen. Een eenvoudige lezing van het bestreden overdrachtsbesluit leert nochtans dat met dit gegeven rekening is gehouden. Zoals verweerder volledig terecht heeft vastgesteld, betreft dit gegeven op zich genomen geen gerechtvaardigde reden voor verzet tegen een overdracht aan Frankrijk en geen aanwijzing van een systeemfout. Er wordt correct op gewezen dat “*het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.*” En ook dat “*het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of*

artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.” Verzoeker wijst weliswaar op zijn Afghaanse nationaliteit, Tadzjiekse origine, “*Dari-taal*” en herkomst uit M. G., maar toont niet aan dat hiermee niet reeds op gepaste wijze rekening is gehouden bij de beoordeling van zijn eerdere verzoeken in Frankrijk, waardoor niet kan worden ingezien dat verweerder hiermee nog specifiek rekening diende te houden.

Hij weerlegt de beoordeling in het bestreden overdrachtsbesluit ook niet dat “[o]p basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier [...] er [...] geen redenen [zijn] om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de [geldende] standaarden werd getoetst”. Verzoekers betoog dat België zijn beschermingsverzoek moet heronderzoeken, louter omdat Frankrijk zijn verzoeken heeft afgewezen, is een complete negatie van de gehele Dublin-reglementering en kan evident niet worden aanvaard.

2.3.11. Verzoeker weerlegt de beoordeling in het bestreden overdrachtsbesluit verder niet dat in Frankrijk geen systeemfouten blijken op het vlak van de (toegang tot) de procedure voor internationale bescherming, ook niet voor verzoekers die een meervoudig verzoek indienen.

Verzoeker wijst op de vermelding in het AIDA-rapport dat asielzoekers, wiens asielaanvraag reeds definitief negatief werd afgesloten, slechts een heronderzoek kunnen vragen wanneer zij over nieuw bewijs beschikken. Meer concreet blijkt dat twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld. Enerzijds moet er sprake zijn van nieuwe feiten of omstandigheden en anderzijds moeten deze van aard zijn de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek te kunnen wijzigen (p. 105). Dit sluit perfect aan bij de Belgische praktijk en kan evident niet als een systeemfout worden beschouwd, nu – zoals ook wordt gesteld in het bestreden overdrachtsbesluit – “[d]e gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming [...] reeds door de Franse instanties [werd] onderzocht en niet gegrond bevonden.” Het AIDA-rapport vermeldt trouwens dat er in Frankrijk geen limiet is gesteld op het aantal volgende verzoeken dat kan worden ingediend (p. 104).

Verzoeker wijst nog op de vermelding in het AIDA-rapport dat de ondersteuning van Dublin-terugkeerders ingewikkeld blijft, waar ze bij aankomst een ‘*sauf-conduit*’ ontvangen met vermelding van de Prefectuur waar ze hun verzoek moeten indienen, maar ze zich vervolgens zonder enige ondersteuning naar de bevoegde Prefectuur moeten begeven. Ook wijst hij op de vermelding in dit rapport dat sommige Prefecturen Dublin-terugkeerders niet rechtstreeks registreren maar hen naar de SPADA doorverwijzen, terwijl toegang tot deze platformen erg ingewikkeld is en sommige terugkeerders meerdere weken moeten wachten op een afspraak (p. 75). Deze elementen wegen onvoldoende zwaar om te kunnen spreken van systeemfouten in de procedure voor internationale bescherming in Frankrijk. Verzoeker – die er in slaagde om, ook al geeft hij aan medische en psychische klachten te hebben, op zelfstandige wijze vanuit Frankrijk naar België te reizen – toont bovendien niet aan dat hij niet evenzeer in staat zou zijn om zich bij terugkeer naar Frankrijk op zelfstandige wijze naar de bevoegde Prefectuur te begeven. Verzoeker is daarnaast reeds vertrouwd met het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk en de wijze waarop dit dient te gebeuren, waar hij reeds twee keer een dergelijk verzoek indiende. Dit kan een en ander enkel vergemakkelijken. Hij maakt trouwens geen gewag van noemenswaardige problemen die hij hierbij in het verleden reeds zou hebben ondervonden.

Vervolgens wijst verzoeker er op dat de EUAA-factsheet over Dublintransfers naar Frankrijk bevestigt dat een volgend verzoek aan bijzonder korte termijnen is onderworpen, met name heeft de aanvrager tot acht dagen na de registratie de tijd om zijn aanvraag bij het OFPRA in te dienen, waarna OFPRA binnen acht dagen een preliminair onderzoek voert (EUAA, “*Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to France*”, 17 April 2023, p. 7). Dit wijst andermaal niet op een systeemfout in de procedure voor internationale bescherming in Frankrijk. Er mag toch ook worden aangenomen dat een verzoeker enkel een volgend verzoek indient voor zover hij nuttige en nieuwe elementen kan voorleggen die een hernieuwde beoordeling noodzakelijk maken. Nog mag worden aangenomen dat verzoeker reeds langer de tijd heeft gehad om eventueel nieuw bewijs te verzamelen dat hij nog zou kunnen voorleggen. Verzoeker doorliep bovendien in Frankrijk reeds twee procedures voor internationale bescherming, waardoor het redelijk is om te stellen dat hij er reeds de nodige toegang had tot juridische raadgevers, wat hem enkel maar kan helpen om zich opnieuw tot hen te wenden voor juridisch advies en bijstand, onder meer wat betreft een nieuw volgend verzoek. Niets wijst er aldus op dat hij niet in staat zou zijn voor zijn rechten op te komen in Frankrijk, waaraan geen afbreuk wordt gedaan door de voorgelegde medische elementen. Hieruit blijkt dat hij bepaalde medische klachten heeft en stress- en slaapproblemen heeft, maar niet dat hij niet langer in staat zou zijn om op korte tijd eventuele nieuwe bewijselementen voor een volgend verzoek te verzamelen, ongeacht zijn opvangsituatie, of de nodige stappen te zetten om voor zijn belangen op te komen.

Verzoeker toont ten slotte evenmin aan dat het gegeven dat een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in Frankrijk niet langer automatisch opschortend werkt voor een terugkeer- of verwijderingsbeslissing als een structurele tekortkoming is te beschouwen.

Artikel 41 van de Richtlijn 2013/32/EU laat de lidstaten in deze situatie immers toe om een uitzondering maken op het recht om op het grondgebied te verblijven. Hij toont daarnaast evenmin aan dat hij, in geval hij het voorwerp is of zou zijn van een terugkeer- of verwijderingsbeslissing in Frankrijk, hiertegen niet beschikt over een doeltreffende voorziening in rechte.

2.3.12. Wat de omstandigheden van opvang in Frankrijk betreft, wijst verzoeker allereerst op zijn verklaringen tijdens het Dublininterview dat hij, nadat zijn verzoek om internationale bescherming definitief als ongegrond werd afgewezen, niet langer kon verblijven in de hem toegekende sociale woning in Normandië en zo op straat belandde, waar het volgens zijn verklaringen onveilig was en hij werd aangevallen. Van dit laatste levert hij evenwel geen concreet bewijs. Zoals verweerder terecht motiveerde in het bestreden overdrachtsbesluit, kan het verder niet als een systeemfout worden beschouwd waar een verzoeker, wanneer zijn verzoek om internationale bescherming definitief ten gronde is afgewezen, niet langer kan genieten van de materiële opvangvoorzieningen in een lidstaat.

Er wordt niet ontkend dat het AIDA-rapport ook voor Dublinterugkeerders gewag maakt van problemen op het vlak van opvang. Verweerder ontkent deze problematiek evenwel niet. Hij wijst er op genuanceerde wijze op dat het in bepaalde regio's moeilijk is om iedere verzoeker van opvang te voorzien en dat daardoor ook sommigen op straat belanden. Hij stelt evenwel dat hieruit niet kan worden afgeleid dat personen systematisch geen toegang krijgen tot opvang of dat Frankrijk algeheel in gebreke zou blijven opvang aan te bieden en geen inspanningen zou leveren om de opvangcapaciteit te vergroten. De Raad leest inderdaad in het AIDA-rapport dat eind 2024 ongeveer 64% van de asielzoekers die in aanmerking kwamen voor opvang ook effectief opvang kregen. Verder leest de Raad eveneens dat in bepaalde gevallen in noodopvang in hotels wordt voorzien. Hieruit blijkt althans prima facie dat wel de meerderheid van de verzoekers om internationale bescherming die recht hebben op opvang ook daadwerkelijk worden opgevangen. Door het louter andermaal herhalen van de passages hieromtrent in het AIDA-rapport, die verweerder in rekening bracht, toont verzoeker alleszins niet aan dat de conclusie die verweerder hieruit trok onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoeker geeft trouwens zelf aan dat hij, tijdens de behandeling van zijn eerste verzoek, daadwerkelijk opvang heeft genoten in een sociale woning in Normandië. Verder moet de Raad vaststellen dat verzoeker reeds een afgewezen beschermingsverzoek heeft in Frankrijk en hij er ook reeds een volgend verzoek indiende dat niet werd aanvaard. Een nieuw in te dienen verzoek in Frankrijk zal opnieuw als een volgend verzoek worden beschouwd. Zoals verzoeker aangeeft, vermeldt het AIDA-rapport dat de toekenning van opvang facultatief is bij volgende verzoeken en in de praktijk bijna systematisch wordt geweigerd. Deze mogelijkheid wordt bevestigd in de EUAA-factsheet. In dit verband merkt de Raad echter op dat de Richtlijn 2013/33/EU de lidstaten toelaat de materiële opvangvoorzieningen te beperken of, in naar behoren gemotiveerde gevallen, in te trekken indien een verzoeker een volgend verzoek heeft ingediend (artikel 20). Aldus kan verzoeker niet met goed gevolg voorhouden dat het aan verweerder is om te garanderen dat hij in alle geval toegang heeft tot opvang. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat de opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk wordt gekenmerkt door systeemfouten.

Verzoeker weerlegt evenmin de beoordeling in het bestreden overdrachtsbesluit dat geen systeemfouten blijken op het vlak van de (toegang tot) de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk. Hierbij werd concreet overwogen wat volgt:

“Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 134). Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk (pagina 135). Sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren (pagina 134). Personen die nog in afwachting zijn van een ziekteverzekering en die dringend gezondheidszorg nodig hebben, kunnen echter terecht bij de All-Day Healthcare Centers (PASS) in het dichtstbijzijnde openbare ziekenhuis, wat ook van toepassing is op asielzoekers in de versnelde en in de Dublinprocedure (“Individuals with low income and who are still awaiting health insurance and needing healthcare quickly can turn to the All-Day Healthcare Centres (PASS) at their nearest public hospital. This is therefore also a possibility for asylum seekers under the accelerated and Dublin procedures.”, pagina 134). [...]

Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen nog gedurende zes maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf ("Persons who have no right to remain on the territory, including rejected asylum seekers, benefit from the PUMA for six months after the end of validity of the asylum claim certification. Before 2020, the time period was one year. After this period, State Medical Aid (AME) enables them to receive free treatments in hospitals as well as in any doctors' offices", pagina 134).

De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (pagina 135).

Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben."

Verzoeker wijst op de wettelijk verankerde wachttijd van drie maanden voor volledige toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers in Frankrijk, waarbij in tussentijd enkel dringende zorg is gegarandeerd. Aan de hand van het AIDA-rapport stelt hij dat dit ertoe leidt dat behandelingen worden uitgesteld en psychologische zorg niet toegankelijk is in deze wachtermijn. Nog betoogt hij op basis van het AIDA-rapport dat toegang tot geestelijke gezondheidszorg in de praktijk moeilijk blijft in Frankrijk door onder meer een gebrek aan kennis van rechten en beschikbare diensten, taalbarrières, een gebrek aan aanpassing van het zorgsysteem en een ongelijke aanbod zowel qua zorgniveau als geografisch. Verder blijkt uit dit rapport dat asielzoekers in theorie gebruik kunnen maken van psychiatrische of psychologische begeleiding dankzij hun ziektekostenverzekering (AME of PUMA), maar in de praktijk de toegang moeilijk blijft, omdat veel zorgverleners weigeren patiënten te behandelen die geen Frans spreken, aangezien zij niet over de middelen beschikken om non-verbaal te communiceren en/of het geld ontbreekt om met tolken te werken. Op basis van het geheel van de voorliggende gegevens blijkt echter niet dat verzoekers in Frankrijk verstoken blijven van noodzakelijke medische zorg en minstens steeds dringende gezondheidszorg kunnen genieten. Er blijkt niet dat dit niet evenzeer dringende mentale gezondheidszorg omvat. De Raad herinnert er hierbij ook aan dat dergelijke dringende gezondheidszorg, die gegarandeerd blijkt te zijn in Frankrijk, er net op is gericht om ervoor te zorgen dat personen niet terecht zullen komen in situaties die als onmenselijk of vernederend kunnen worden beschouwd en beoogt te verzekeren dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM niet wordt bereikt. Het gegeven dat er praktische moeilijkheden zijn voor de toegang tot de gezondheidszorg, bv. op het vlak van de mogelijkheid om tolken in te schakelen, betekent ook niet dat hiertoe geen mogelijkheid is. Verzoeker slaagt er niet alsnog in om systematische tekortkomingen op het vlak van de toegang tot de nodige gezondheidszorgen voor verzoekers om internationale bescherming aan te tonen.

2.3.13. Wat de vraag betreft of verzoeker individuele elementen kan doen gelden die maken dat zijn overdracht aan Frankrijk hem alsnog dreigt bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen, moet daarnaast worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn Dublininterview gewag heeft gemaakt van medische problemen. Zo verklaarde hij als volgt: *"Ik heb pijn aan mijn benen als het koud is (gevolg van een val in het verleden), ik heb maagproblemen, erg veel stress en een depressie."* Hij betwist niet dat hij hieromtrent geen medische stukken voorlegde aan het bestuur, zodat hij het bestuur niet dienstig kan tegenwerpen het in het kader van huidige procedure alsnog voorgelegde medische dossier niet in rekening te hebben gebracht.

Uit het thans voorgelegde medisch dossier blijkt dat verzoeker op 17 april 2026 werd doorverwezen naar een arts die er melding van maakt dat verzoeker sinds 1 week een mogelijk abces in de liesstreek rechts heeft, dat hij klaagt over pijn en koude in zijn rechterbeen sinds ongeveer 5 jaar en dit volgens hem ten gevolge van gebeurtenissen in Afghanistan, dat hij refluxklachten heeft en dat hij aangeeft een psycholoog te willen spreken omdat hij niet goed slaapt en veel piekert.

Deze arts zette verzoeker op een lijst om een psycholoog te raadplegen en verwees hem door naar een wijkgezondheidscentrum voor zijn abces. Op 20 april 2026 werd verzoeker medicatie voorgeschreven. Op 29 april 2026 werd verzoeker opnieuw gezien door een arts, waarbij hij opnieuw aangaf dat hij sterk lijdt onder stress, hierdoor slecht slaapt en een psycholoog wenst te zien. Er is volgens de arts geen sprake van *"zwarte gedachten"*. Er werd verzoeker iets tegen de stress gegeven en een verzoek doorgegeven opdat hij een psycholoog en tandarts kan zien. Een laatste medisch consult dateert van 8 mei 2026 waarbij verzoeker andermaal klaagde over stress en slaapproblemen, zonder dat sprake is van *"zwarte gedachten"*. Nog is er

sprake van dat verzoeker een pijnlijk litteken heeft in zijn rechterdij als gevolg van een messteek. Er wordt hem een proefbehandeling Mirtazapine voorgeschreven.

Inzake vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van bestemming, dient te worden gewezen op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert. Het EHRM oordeelt zo dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Uit het arrest *Paposhvili* (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, § 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen worden begrepen, enerzijds situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, en anderzijds situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan beschikbaarheid van of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, *Karim t. Zweden*, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, *Kochieva e.a. t. Zweden*, § 35).

Voormelde beginselen zijn eveneens van toepassing in het kader van de Dublin III-verordening, zoals blijkt uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/16PPU, *C.K. e.a.*, § 70 en 73 e.v.). Het HvJ stelt in dit verband dat overeenkomstig het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een sterk vermoeden bestaat dat asielzoekers in de lidstaten passende medische zorg ontvangen. Ook indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan een verzoeker verder slechts worden overgedragen in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. De overdracht van een verzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, vormt een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. In dat geval moet iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene worden weggelaten door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd.

Uit het voorgelegde medisch dossier, waarbij vooral wordt voortgegaan op het laatste medisch consult waarvan mag worden aangenomen dat dit verzoekers actuele problemen het best weergeeft, blijkt dat verzoeker klaagt over een pijnlijk litteken in de rechterdij. Er blijkt niet dat hij hiervoor op zich concrete medische zorgen nodig heeft. Verder blijkt dat verzoeker lijdt onder stress en slaapproblemen. Er is geen sprake van *“zwarte gedachten”*. Er werd hem een proefbehandeling met Mirtazapine voorgeschreven. De Raad heeft begrip voor de stresserende omstandigheden van verzoekers situatie waarbij hij in Frankrijk reeds tot twee maal toe zijn verzoek om internationale bescherming zag afgewezen. Er moet evenwel worden gewezen op de hoge drempel, zoals hierboven uiteengezet, opdat medische problemen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat kunnen verhinderen. Met het voorgelegde medische dossier toont verzoeker niet aan dat hij lijdt aan een ernstige mentale of lichamelijke aandoening waarbij sprake is van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van zijn overdracht. Verzoeker maakt geen actuele medische kwetsbaarheid aannemelijk die de graad van ernst bereikt zoals bepaald in het arrest *“C.K. tegen Slovenië”*.

Zoals ook reeds werd vastgesteld, blijkt niet dat verzoeker in Frankrijk verstoken zal blijven van noodzakelijke medische zorg en minstens steeds dringende gezondheidszorg zal kunnen genieten bij de *“All-Day Healthcare Centers (PASS)”* in het dichtstbijzijnde openbare ziekenhuis. Er blijkt niet dat dit niet evenzeer dringende mentale gezondheidszorg omvat. Nog werd er reeds op gewezen dat het gegeven dat er praktische moeilijkheden zijn voor de toegang tot (psychologische) gezondheidszorg, bv. op het vlak van de mogelijkheid om tolken in te schakelen, niet betekent dat hiertoe geen mogelijkheid is. Uit het door verzoeker neergelegde medisch dossier – meer bepaald zijn medische intake – blijkt trouwens dat er weliswaar een taalbarrière was, maar verzoeker niettemin voldoende Frans sprak om een medisch consult met hem te houden zonder tolk, zodat geenszins blijkt dat hij zonder tolk niet op nuttige wijze een zekere medische of psychische zorg zou kunnen genieten.

Zoals wordt aangehaald in het bestreden overdrachtsbesluit, en niet wordt betwist door verzoeker, kunnen bovendien personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, ook nog gedurende zes maanden na het einde van de

geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf. Ook hier blijkt niet dat dit niet evenzeer noodzakelijke psychische gezondheidszorg kan omvatten.

Er kan, rekening houdend met wat voorafgaat en de voorliggende landeninformatie, ook niet zonder meer worden aangenomen dat de Franse autoriteiten niet gepast zullen reageren wanneer verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming zou indienen, zowel wat betreft zijn medische problemen als eventuele opvangnaden die hiermee samenhangen maar die niet duidelijk blijken uit thans voorliggend medisch dossier. Verzoeker kan steeds zijn – deels in het Frans gestelde – medisch dossier meenemen en voorleggen bij de bevoegde Prefectuur. Er kan niet a priori worden aangenomen dat de Franse autoriteiten hierop niet op gepaste wijze zullen reageren. Er kan ook worden aangenomen dat verzoeker er reeds juridische bijstand heeft genoten. Niets verhindert hem om hierop opnieuw beroep te doen, minstens toont hij niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

2.3.14. Verzoeker vraagt nog om een schending van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest vast te stellen omwille van een risico op “*indirect refoulement*” naar Afghanistan. Het HvJ heeft in zijn arrest van 30 november 2023 in de gevoegde zaken C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21 evenwel geoordeeld dat de rechter van de verzoekende lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen een overdrachtsbesluit niet mag onderzoeken of er in de aangezochte lidstaat een risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat waaraan de persoon die om internationale bescherming verzoekt na of ten gevolge van zijn overdracht aan deze lidstaat zou blootstaan, wanneer deze rechter niet vaststelt dat er in de aangezochte lidstaat sprake is van systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken. Meningsverschillen tussen de autoriteiten en de rechterlijke instanties van de verzoekende lidstaat, enerzijds, en van de aangezochte lidstaat, anderzijds, over de uitlegging van de materiële voorwaarden voor internationale bescherming tonen niet aan dat er sprake is van systeemfouten. Hiervoor is het ook irrelevant of de verzoeker al dan niet reeds een procedure voor internationale bescherming heeft doorlopen in de verantwoordelijke lidstaat dat negatief werd afgesloten.

Een eenvoudige lezing van het bestreden overdrachtsbesluit leert trouwens dat verweerder wel degelijk is nagegaan of een overdracht van verzoeker aan Frankrijk “*indirect refoulement*” impliceert, maar er op wees “*dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.*” Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet.

Verzoeker laat bovendien na concrete aanknopingspunten aan te leveren waaruit zou blijken dat de rechter in Frankrijk hem niet zal beschermen tegen refoulement.

Dit kan hij doen door bijvoorbeeld aannemelijk te maken dat de rechterlijke procedure in de verantwoordelijke lidstaat in het algemeen niet effectief is, *quod non in casu*.

2.3.15. De Raad besluit dat verzoeker met zijn kritiek niet aantoont dat er, rekening houdend met het gegeven dat hij in Frankrijk een tweede volgend verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen, in deze lidstaat sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Hij maakt evenmin aannemelijk dat op individueel vlak sprake is van elementen of omstandigheden die maken dat zijn overdracht alsnog in strijd is met artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op de gedane vaststellingen kan hij niet overtuigen dat op een van deze punten het gevoerde onderzoek niet toereikend is of enig element onterecht buiten beschouwing is gebleven. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te doen voorkomen, mocht verweerder er op vertrouwen dat de Franse autoriteiten hem op gepaste wijze en met eerbiediging van voormelde artikelen zullen behandelen. Hij toont in de gegeven omstandigheden niet aan dat België individuele garanties van Frankrijk dient te krijgen voor een overdracht kan plaatsvinden.

2.3.16. Nu enerzijds niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest en anderzijds verzoeker ook op individuele gronden niet aannemelijk maakt dat hij bij overdracht aan Frankrijk dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren en evenmin dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van een verzoeker om internationale bescherming te behandelen *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd.

Uit het reeds aangehaalde arrest *C.K.* van het HvJ blijkt daarenboven dat de discretionaire bepaling van artikel 17 van de Dublin III-Verordening niet verplichtend kan worden geïnterpreteerd. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat het HvJ in zijn arrest C-359/22 van 18 april 2024 heeft uitgelegd dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III-verordening, dat betrekking heeft op het daadwerkelijk rechtsmiddel, in die zin moet worden uitgelegd dat het de lidstaten niet verplicht te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een besluit van een lidstaat om zijn discretionaire bevoegdheid uit te oefenen teneinde op grond van artikel 17, lid 1 van deze verordening de verantwoordelijkheid op zich te nemen voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waartoe hij op grond van de in deze verordening vastgelegde criteria niet verplicht is, of om te weigeren om deze bevoegdheid uit te oefenen.

Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

2.3.17. Gelet op de voorgaande bespreking, blijkt *prima facie* evenmin dat verweerder bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat hij hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel blijkt dus op het eerste gezicht niet.

2.3.18. Verzoeker toont ook niet aan dat hij in Frankrijk geen “*recht op toegang [heeft] tot preventieve gezondheidszorg en op medische verzorging onder de door de nationale wetgevingen en praktijken gestelde voorwaarden*”, zodat hij een schending van artikel 35 van het EU-Handvest evenmin aantoont.

2.3.19. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het EU-Handvest, van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet en van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel betreft, dient te worden gesteld dat verzoeker niet precies duidt op welke wijze het bestreden overdrachtsbesluit deze artikelen zou hebben miskend. De Raad merkt volledigheidshalve op dat verzoeker met huidig beroep heeft kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel dat opschortend werkt en de Raad in verzoekers middel geen concrete aanwijzingen leest dat hij in Frankrijk niet kon en kan beschikken over een effectief rechtsmiddel.

2.3.20. Het enig middel is niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er geen ernstige middelen werden ontwikkeld tegen het bestreden overdrachtsbesluit, volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS